

<!-- @page { size: 21cm 29.7cm; margin: 2cm } P { margin-bottom: 0.21cm } -->

Bohoslužby v Zábřehu 20.října 2013

Lk 18, 1-8

Milé sestry, milí bratři, dnes jsme se sešli, abychom se radovali z darů, které dostáváme od Boha. Společně chceme za jeho péči děkovat, protože poznáváme její nesamozřejmost, její vzácnost. Poznáváme, že naše životy nestojí jen na tom, co sami dokážeme, ale stojí a padají s Boží laskavostí, s Božím zásahem do běhu našeho života. Je to radost, když člověk tuto péči poznává v každém dni, který mu je dán, když ví, že je stále někdo, kdo o něj má zájem. Život Ježíšova následovníka však není jen o radosti, o dnech plných dobrých darů. Víme, že věci vždy nejdou sami, je třeba o ně zápasit. A to znamená někdy dost velkou potíž. Učedníkům, kteří jsou stále s Ježíšem to příliš na mysl nepřichází. Jsou přeci stále s Ježíšem a tak nevidí v ničem problém. Až se ale situace změní, až bude vzat k Otci a oni zůstanou sami, porozumí tomu, proč Ježíš vypráví také jedno zvláštní podobenství.

Podobenství o neodbytné vdově je docela zvláštní. Tak třeba už v tom, že v postavě samolibého soudce se dost těžko hledá náš Bůh. On přeci takový není, nebo alespoň ho takového mít nechceme. Stejně tak je podivným návodem ten důvod, proč soudce vdovu vyslechne. Raději to udělám, než mne utrápí. Stejně tak je podivné i proč ji nejprve nevyslechne, neboť se mu prostě nechtělo. Možná měl jinou práci, možná mu ten případ přišel složitý, možná prostě jen byl líný. Každopádně je těžké si představit, že bychom něco z toho mohli vztáhnout na Boha. Takže zde máme potíž, kam se podíváme. Není zde ani návod, jak s Bohem zacházet, ani obraz, jak by Bůh mohl vypadat. K čemu tedy toto podobenství slouží?

Obraz toho, který je žádán, je zde záměrně jiný, než obraz Boží. Jak už bylo naznačeno, podobenství má souvislost s časem, kdy zde Ježíš nebude a učedníci se tak budou muset s mnoha věcmi vyrovnávat sami. Ježíš toto podobenství vypráví v návaznosti na promluvu o posledních věcech, o příchodu Syna člověka. To je důležitá okolnost, protože právě otázka druhého příchodu se stává předmětem zklamání očekávání. Učedníci se na něj těší, protože se setkají zase se svým Pánem. Ale vzdor modlitbám se nic neděje. To vede k malomyslnosti, ke zklamání. Člověk má tendenci to vzdát. A platí to nejen v otázce druhého příchodu, ale vlastně i v mnoha dalších oblastech, kde je třeba očekávat, je třeba se modlit a nic se neděje.

Taková situace je náročná. Člověk v ní jen stěží hledá sílu pokračovat, snažit se dál vzdor okolnostem. Proto Ježíš učedníkům říká podobenství, kde velkou roli hraje soudce natolik samolibý, že je vlastně opakem Božím. To, že se Boha nebojí a nemá respekt z lidí, to je důležitá poznámka. Jen u takového soudce může vyniknout to důležité z příběhu a tím je aktivita oné vdovy. K jednání ho nedonutí žádná vnější autorita, tak jak tomu asi bude třeba dnes. On byl skutečně svrchovaným pánem svého času a jednání. A přesto, že je až takový neochotný a uzavřený lidskému trápení, přesto se dá pohnout, aby jednal ve prospěch té vdovy. Má sice naprosto sobecký důvod, chce mít klid, ale to není podstatné. Podstatné je poukázat, že jednání té vdovy mělo smysl.

Vykreslení soudce je záměrně jiné než tvář Hospodínova. Záměrně proto, aby bylo zřejmé, že pokud se nechá pohnout k aktivitě někdo tak naprosto vzdálený a lhostejný k lidskému životu, dá se pohnout i Bůh, který je mnohem blíže a o člověka má zájem. Proto má cenu ho stále prosit, modlit se, i když se dlouho nic neděje a třeba do konce lidského života ani nestane. Přesto je důležité to nevzdat. Bůh není ani hluchý, ani líný, aby něco konal. O věcech moc dobře ví a je připraven člověku pomoc. Smíme mít naději, že se přizná k dílu, které konáme a za které prosíme. Jen to chce ještě jednu věc, ke které celý příběh ukazuje. Tou věcí je víra. Smíme zde slyšet ujištění, že Bůh se člověka zastane, skloní se k učedníkům, zjedná jim právo. Ale jak to bude s vírou? Najde ji syn člověka při svém příchodu? Uvěří mu lidé, uvěří tomu, že jim touží pomoci, i když to oni třeba nevidí?

Ten dotaz po víře je nesmírně důležitý. Víra k modlitbě neodmyslitelně patří. Víra je také to, co dává jiný pohled na aktivitu té vdovy. Je totiž velice tenká hranice mezi tím, když člověk Pána Boha otravuje a tím, když k němu trpělivě volá. Jednání té vdovy by se dalo lehce brát jako návod na neustálé přesvědčování Boha, aby člověka vyslyšel. Něco ve smyslu, abychom do Božích uší stále bili svými modlitbami s tím, že jednou ho přeci musíme udolat. Někdo by to mohl nazvat vírou v sílu modlitby, ale myslím, že v takovém případě nelze mluvit ani o víře, ani o modlitbě ani o vytrvalosti. Spíše o tvrdohlavosti, buldočí povaze, víře ve své vlastní jednání. Boha ukecávat je něco trochu jiného, než ho vytrvale prosit. Ten rozdíl je dán právě vírou. Důvěra Bohu vede člověka k tomu, aby dokázal v pokoře prosit. Nedůvěra vede k ukecávání, protože když člověk nevěří, že Bůh sám jednou zasáhne, musí se snažit ho k činu nějak přimět, přesvědčit, že je dobré, aby zasáhl. Takový postoj je ale v důsledku dost zvláštní, protože připouští, že Bůh bude nakonec jednat tak, jak my sami chceme.

Důvěra Bohu je při modlitbě a očekávání tím pádem nesmírně důležitá. Možná máme někdy trochu nutkání vzít modlitbu automaticky, samozřejmě. Modlím se, Bůh tedy musí konat. Je to jednoduchý vzorec, na který jsme zvyklí ze svého života. O něco prosím, tak to přeci musím dostat. A pokud nedostanu, je problém. Skoro by se dalo říct, že jsme v tom někdy jako malé děti, ale to také není tak zcela pravda. Děti, když nedostanou, co chtějí, tak udělají trochu scénu, ale pak se většinou nějak uklidní a jejich vztah k rodičům to nějak zásadně neovlivní. U

dospělých to ale bývá již jiné. Zklamání z toho, že Bůh člověku nedal, oč ho velice úpěnlivě prosil, poznamenává jeho vztah Bohu. Zahořklost pak není jen něco chvilkového, ale může být dokonce i trvalá. Přitom je to zbytečný krok, zbytečný hněv na Boha. Každou prosbu musí provázet víra, že Bůh dá člověku, co potřebuje. A pokud něco nedá, asi to člověk nepotřebuje. A nebo existuje v dané věci jiný Boží plán. Každopádně právě prosba s důvěrou v Boží moudrost je prosba, která může být vytrvalá, neustálá, bez příchuti hořkosti z nevyslyšení či bez pokušení o nátlaku na Boha. Měli bychom pamatovat, že když prosíme, vyjadřujeme své touhy, ale zároveň také vyjadřujeme své odevzdání Bohu, dáváme se mu do rukou. I to je možné vidět na postoji oné vdovy. Chodila a žádala toho soudce, i když věděla, jaký je. Takto se mu vydala na milost, protože věděla, že stejně jí nic nepohne. Bůh je milosrdný, to můžeme vědět. Proto také můžeme doufat, že nás vyslyší.

Je mnoho věcí, které mohou zkazit člověku radost, mnoho věcí, o nichž si řekne, že vlastně nemá důvod k vděčnosti. Komu a zač děkovat, když se třeba nedaří? Těžko se děkuje, když člověk pocítuje spíše zklamání, když má dojem, že Bůh je mu vzdálen, neslyší, je otočen zády. Můj život se může zdát být jedna velká prohra plný dnů, kdy se nic nedaří. Přesto je ale pořád zač děkovat. Právě i to dnešní povzbuzení k modlitbám i tehdy, když se nic neděje, je pozváním k vděčnosti za takové situace. Je to i takové pozvání, aby se člověk uměl odpoutat sám od sebe, přestal být soběstředný. Pak možná bude moci porozumět, že je pravdu zač děkovat, i když v jeho životě se jen plní pohár hořkosti. Minimálně můžeme být vždy vděční za naději. Té se nám taky už moc nedostává, ale stále ji máme. A to je dobře, protože tím pádem máme vyhlídku do budoucna, můžeme vědět, kam se ubírají naše kroky. Ať nás čeká cokoli, je to v Božích rukou. To neznamena, že každý den bude zbaven trápení a starostí. Ale i když ta trápení a starosti zde budou, nebudeme na ně sami, nemusejí mít nutně moc nad našimi životy.

Dary z Boží ruky nepřicházejí nutně hned, když si vzpomeneme. Někdy to trvá, někdy se musíme smířit s tím, že se nedočkáme. Přesto máme zač děkovat. Nejen za ten dar největší, který ale nejméně vidíme, za náš samotný život, ale také za každý projev milosti, kterým je tento život stále provázen. Můžeme děkovat za dar modlitby, která se někdy může zdát nevyslyšená, ale je-li trpělivá, přináší své ovoce. A také můžeme být vděční za dar společenství a milost se v něm scházet. Vždyť právě zde se nám také dostává opory, abychom měli dostatek sil pro naše další modlitby a prosby před Bohem, které chceme trpělivě přinášet vzdor tomu, že někdy také musíme dlouho hledat, než porozumíme Boží odpovědi.

Pane Ježíši, vedeš nás k trpělivosti, k tomu abychom uměli přijímat vše, co nám tvůj otec dává. Prosíme o milost, abychom si nevybírali jen to dobré, ale byli vděční za vedení každého kroku našeho života.

Neděle 20.října 2013

Napsal uživatel Vlastislav Stejskal
Pátek, 08 Listopad 2013 15:11 -

Amen.